

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobců: **a) doc. RNDr. I. O., CSc.**, **b) Univerzita Karlova v Praze**, se sídlem Ovocný trh 5, Praha 1, oba zastoupeni Mgr. Martinem Bělinou, advokátem se sídlem Pobřežní 4, Praha 8, proti žalovanému: **prezident republiky**, se sídlem Hrad 1, Praha 1, zastoupen JUDr. Markem Nespalou, advokátem se sídlem Vyšehradská 21, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2016, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2016, č. j. 10 A 174/2016 – 28,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2016, č. j. 10 A 174/2016 – 28, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Žalobce a) působí jako docent Katedry fyziky povrchů a plazmatu Matematicko-fyzikální fakulty Univerzity Karlovy v Praze [žalobce b)].

[2] Žalobci se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze dne 26. 9. 2016 domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2016, kterým rozhodl o nejmenování žalobce a) profesorem.

[3] Městský soud v záhlaví popsaným usnesením žalobu pro opožděnost odmítl. Soud konstatoval, že v žalobě bylo jako datum doručení napadeného rozhodnutí uvedeno 26. 9. 2016. Žalobu proti rozhodnutí lze dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) podat pouze ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy „*rozhodnutí*

bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení“, a zmeškání lhůty nelze prominout.

[4] Pro posouzení včasnosti žaloby bylo nutno stanovit počátek běhu lhůty. Ze slovního spojení „bylo oznámeno“ vyplývá, že není v zásadě podstatné, kdo rozhodnutí oznámil (doručil), ale okamžik faktického oznámení rozhodnutí, za který je dle judikatury (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 – 118, publ. pod č. 1838/2009 Sb. NSS) třeba považovat okamžik, k němuž je bezpečně a bez rozumných pochyb zjištěno, že účastník seznal úplný obsah rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu. Je podstatné, že účastník se s rozhodnutím musí seznámit prokazatelně a v rozsahu potřebném pro účelnou obranu proti němu. Nepostačí přitom, aby účastník o faktu existence rozhodnutí věděl, ani povědomost o tom, že řízení probíhalo.

[5] Z připojeného spisu městského soudu sp. zn. 10 A 186/2015, jehož předmětem byla žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaného podaná žalobci ve věci nejmenování žalobce a) profesorem, však plyne, že napadené rozhodnutí žalovaného soud doručil oběma žalobcům prostřednictvím jejich zástupce do datové schránky již dne 4. 7. 2016 a současně je vyzval, aby se k tomuto rozhodnutí vyjádřili. Žalobci na výzvu soudu reagovali v replice ze dne 25. 7. 2016, ve které argumentovali, že rozhodnutí ze dne 19. 1. 2016 nepovažují za rozhodnutí v materiálním slova smyslu. O skutečnosti, že se žalobci s rozhodnutím prokazatelně a v rozsahu potřebném pro účelnou obranu seznámili, tak svědčí kromě dokladu o doručení též fakt, že se k povaze rozhodnutí v replice ze dne 25. 7. 2016 podrobně vyjadřovali. V daném případě tak bylo posledním dnem pro podání žaloby pondělí 5. 9. 2016; žaloba podaná dne 26. 9. 2016 je opožděná.

[6] Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobci nepovažovali předmětné rozhodnutí žalovaného za rozhodnutí ve smyslu § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ale za neformální dokument, a že se až z odůvodnění rozsudku městského soudu ze dne 21. 9. 2016, č. j. 10 A 186/2015 - 83, kterým byla zamítnuta žaloba na ochranu proti nečinnosti, dozvěděli, že soud jejich právní názor nesdílí. Skutečnost, že žalobci po doručení rozhodnutí dne 4. 7. 2016 nepovažovali tento dokument za rozhodnutí v materiálním slova smyslu, ještě neodůvodňovala předpoklad, že soud nemůže povahu tohoto dokumentu posoudit jinak. Naopak žalobcům, kteří nadto byli v řízení o nečinnostní žalobě (sp. zn. 10 A 186/2015), stejně jako i v tomto řízení, zastoupeni advokátem, tj. osobou znalou práva, nic nebránilo, aby i v případě jimi zaujaté odlišné právní kvalifikace ohledně charakteru rozhodnutí žalovaného, podali proti doručenému rozhodnutí, byť jen z procesní opatrnosti, žalobu proti rozhodnutí dle § 65 a násl. s. ř. s. v zákonem stanovené lhůtě.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

II.a Kasační stížnost

[7] Proti uvedenému usnesení podali žalobci (stěžovatelé) včasnou kasační stížnost.

[8] Napadené usnesení je dle stěžovatelů nezákonné v prvé řadě proto, že se soud nezabýval tvrzením uvedeným v žalobě, že rozhodnutí žalovaného bylo stěžovatelům doručeno dne 26. 9. 2016. Tento postup je dle ustálené judikatury (např. rozsudek ze dne 12. 8. 2010, č. j. 7 Afs 63/2010 – 65) nezákonný, neboť soud je povinen vyzvat účastníka řízení, aby se k okolnostem doručení rozhodnutí vyjádřil a svá tvrzení v tomto směru doložil.

[9] Stěžovatelé setrvávají na svém názoru, že dopis ze dne 19. 1. 2016 adresovaný ministryni školství, mládeže a tělovýchovy, kterým žalovaný potvrdil své rozhodnutí nejmenovat profesorem tři kandidáty, není rozhodnutím ve smyslu správního řádu. V návaznosti na řízení vedené pod sp. zn. 10 A 186/2015 jsou však nuceni vycházet z odlišného právního názoru městského soudu (tj. že dopis rovná se rozhodnutí). V takovém případě ovšem stěžovatelům není zřejmé, z jakého důvodu aplikuje soud tzv. fikci oznámení tohoto rozhodnutí za situace, kdy ministryně školství, mládeže a tělovýchovy stěžovateli b) kopii rozhodnutí dne 26. 9. 2016 doručila. Dle stěžovatelů se v případě prokázaného oznámení doručením aplikuje zákon (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) a soud nemůže stanovit jiný počátek běhu lhůty vycházející z vykonstruovaného oznámení rozhodnutí bez jeho doručení.

[10] Stěžovatelé dodávají, že svému zástupci udělili procesní plnou moc k zastupování v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Ve správním řízení o jmenování stěžovatele a) profesorem nebyli stěžovatelé nikým zastoupení. Vzal-li soud na sebe roli doručovatele správních rozhodnutí, mohl stěžovatelům doručovat přímo.

[11] Dle stěžovatelů městský soud na danou věc nepřípadně aplikoval rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 – 118. Stěžovatelé v prvé řadě nejsou opomenutými účastníky řízení; žádné rozhodnutí vydáno nebylo a tím spíš se žádnému účastníku řízení nedoručovalo. Nedostávají se zde tedy do střetu práva původních účastníků s právy opomenutého účastníka, jak se tomu děje typicky ve stavebním řízení. Dále je podstatné, že do vyhlášení rozsudku ze dne 21. 9. 2016, č. j. 10 A 186/2015 – 83, nemohli stěžovatelé seznat, že dopis žalovaného ze dne 19. 1. 2016 představuje rozhodnutí správního orgánu, proti kterému mohou brojit žalobou. Pokud by chtěl tedy městský soud aplikovat fikci oznámení, mohl počátek lhůty pro podání žaloby konstruovat nejdříve od vyhlášení rozsudku. Jedině taková aplikace rozsudku rozšířeného senátu by mohla obstát.

[12] Stěžovatelé proto navrhují, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II.b Vyjádření žalovaného

[13] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že s důvody obsaženými v kasační stížnosti nesouhlasí a plně se ztotožňuje se závěry městského soudu. S argumentací stěžovatelů se městský soud zevrubně vypořádal již v rozsudku ze dne 21. 9. 2016, č. j. 10 A 186/2015 - 83, vydaném v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Zde uvedl, že s otázkou počátku běhu lhůty pro podání žaloby v případě žalobců, kterým rozhodnutí správního orgánu nebylo řádně oznámeno, se vypořádala následná soudní praxe, a to v návaznosti na

rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 - 118, který konstatoval, že v tomto případě nastane fikce oznámení rozhodnutí žalobci k okamžiku faktického oznámení rozhodnutí. Za toto oznámení je třeba považovat okamžik, k němuž je bezpečně a bez rozumných pochyb zjištěno, že osoba seznala úplný obsah rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu, zásadně tedy rovnocenně tomu, jako by mu bylo rozhodnutí řádně oznámeno.

[14] Na základě uvedeného je dle žalovaného evidentní, že byly splněny všechny předpoklady pro tzv. fikci oznámení rozhodnutí; k jeho faktickému oznámení došlo, jak uvedl městský soud v napadeném usnesení, doručením soudem dne 4. 7. 2016.

[15] Dle žalovaného mají závěry Nejvyššího správního soudu týkající se situací, kdy nastane fikce oznámení rozhodnutí k okamžiku jejich faktického oznámení, obecnou platnost a nelze je vztahovat jen k právním vztahům z oblasti stavebního práva. Nadto v daném případě postavení stěžovatelů v řízení před ministrem školství vykazuje obdobné rysy jako v případě judikovaném Nejvyšším správním soudem – závěry obsažené ve zmiňovaném rozsudku rozšířeného senátu jsou tak plně aplikovatelné i na případ stěžovatelů.

[16] Skutečnost, že stěžovatelé nepovažovali (a nepovažují) rozhodnutí žalovaného za rozhodnutí správního orgánu v materiálním smyslu nijak nemůže změnit povahu takového rozhodnutí danou od počátku jeho vzniku. Námitky týkající se nesplnění formálních náležitostí rozhodnutí jsou nedůvodné a byly vypořádány judikaturou NSS i městského soudu v související věci vedené pod sp. zn. 10 A 186/2015.

[17] Rozsudek NSS ze dne 12. 8. 2010, č. j. 7 Afs 63/2010 – 65, se týkal situace doručování rozhodnutí prostřednictvím zástupce v době, kdy byl hospitalizován v nemocnici, a proto tuto dobu dle účastníka řízení nemohly nastat účinky tzv. fikce doručení. V souzené věci jde však dle žalovaného o zcela jinou situaci. Stěžovatelé brojí proti tomu, že rozhodnutí žalovaného bylo doručováno jejich zástupci do datové schránky. Takový postup však byl v souladu s § 42 odst. 1 a 2 s. ř. s. a v souladu s plnou mocí udělenou zástupci stěžovatelů dne 27. 7. 2015 obsahující výslovné zmocnění k přebírání veškeré korespondence. Stěžovatelé v kasační stížnosti opakují svou žalobní argumentaci ohledně tvrzeného doručení dne 26. 9. 2016, netvrdí však žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly tzv. fikci oznámení (doručení). Na fikci oznámení nemá vliv ani pozdější obdržení rozhodnutí dalším způsobem.

[18] V doplnění vyjádření ze dne 22. 11. 2016 žalovaný uvedl, že je irelevantní, zda ve správním řízení o jmenování stěžovatele a) profesorem nebyli stěžovatelé zastoupeni. V řízení o nečinnosti vedeném u městského soudu pod sp. zn. 10 A 186/2015 byli totiž oba zastoupeni týmž zástupcem, který měl plnou moc k přebírání písemností a jehož prostřednictvím se k rozhodnutí žalovaného vyjadřovali.

[19] Žalovaný zdůrazňuje, že stěžovatelé nevyvracejí skutečnost, že by do jejich datové schránky bylo předmětné rozhodnutí doručeno dne 4. 7. 2016 a že se s ním seznámili. Žalobci se ve své replice ze dne 25. 7. 2016 k tomuto rozhodnutí obsáhle vyjadřují. Pokud tedy žalobou ze dne 26. 9. 2016 stěžovatelé brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne

19. 1. 2016 a tvrdí, že jsou tímto rozhodnutím kráceni na svých subjektivních právech, měli žalobu podat ve lhůtě dvou měsíců od data, ve kterém dostali povědomost o tom, že jsou tímto rozhodnutím na svých právech kráceni. Nedává smysl, aby ode dne 4. 7. 2016, kdy se s rozhodnutím seznámili, na právech kráceni nebyli, a toto by nastalo až dne 21. 9. 2016, tedy vyhlášením rozsudku městského soudu č. j. 10 A 186/2015 – 83.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a současně zkoumal, zda usnesení netrpí vadami, ke kterým musí přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[21] Podle obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatelé uplatňují námitku z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť argumenty o nezákonnosti právního závěru městského soudu v případě odmítacího usnesení je třeba vždy podřadit pod důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., v jehož rámci jsou přezkoumávány všechny aspekty zákonnosti odmítavého usnesení. Důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. tedy jako jediný připadá v úvahu v procesní situaci, kdy je kasační stížností napadeno usnesení soudu o odmítnutí návrhu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, č. 625/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65).

[22] Kasační stížnost je důvodná.

[23] Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně.

[24] Dle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

[25] Stěžovatelé v prvé řadě namítají, že řízení před městským soudem bylo zatíženo vadou, neboť soud se nezabýval tvrzením žalobců, že jim bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 26. 9. 2016.

[26] K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že dle judikatury (kterou ostatně v kasační stížnosti zmiňují sami stěžovatelé), „[v]*yvstanou-li krajskému soudu v řízení o správní žalobě pochybnosti o žalobcem (účastníky) tvrzeném okamžiku, kdy bylo správní rozhodnutí žalobci oznámeno (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), a tato okolnost by mohla mít za následek odmítnutí žaloby pro opožděnost, je krajský soud povinen umožnit žalobci (účastníkům), aby se před rozhodnutím ve věci k těmto pochybnostem vyjádřili a důkazními prostředky prokázali soudu svá skutková tvrzení. Pokud tak správní soud neučiní a bez dalšího podanou žalobu odmítne pro opožděnost, zatíží své řízení jinou vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].*“ (rozsudek NSS ze dne 12. 8. 2010, č. j. 7 Afs 63/2010 – 65).

[27] Tato judikatura vychází z následujících předpokladů.

[28] Řízení před správními (krajskými) soudy je vázáno striktní dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). To znamená, že krajský soud přezkoumává napadené výroky správních rozhodnutí vždy v mezích žalobních bodů, není-li povinen posuzovat rozhodné skutečnosti z úřední povinnosti. Před tím, než krajský soud přistoupí k meritornímu přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí, je ovšem povinen uvážit otázku, zda vůbec jsou dány podmínky řízení k meritornímu posouzení věci (přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů). Městský soud proto v zásadě postupoval v souladu se zákonem, pokud se nejprve zabýval otázkou včasnosti podané žaloby. Následně však, aniž předtím o otázce včasnosti žaloby jakkoliv s účastníky komunikoval, vydal napadené usnesení o odmítnutí žaloby pro opožděnost.

[29] Při posuzování správnosti postupu městského soudu je nutno poukázat na nález Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. III. ÚS 93/06, ve kterém Ústavní soud mimo jiné uvedl: *„Ani jinak nelze na žalobci při podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu rozumně požadovat, aby - již dopředu - rovněž dokládal, že je jeho žaloba návrhem včasným, resp. aby předem oponoval všem představitelným rizikům jeho případné opožděnosti (a uváděl k tomu rozhodné „skutečnosti"), nemůže-li ostatně budoucí názor soudu v této otázce předjímat.*" Na tuto myšlenku navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 1. 2010, č. j. 2 Afs 87/2009 – 131, ve kterém dovodil, že pokud byl v řízení před krajským soudem žalobce seznámen s důkazy žalovaného vyvracejícími žalobcem tvrzené okolnosti doručení správního rozhodnutí a tyto důkazy byly i předmětem jednání soudu, pak nelze s ohledem na § 109 odst. 5 s. ř. s. (tehdy § 109 odst. 4) uplatňovat nové důkazní prostředky ohledně okolností doručování až v řízení o kasační stížnosti, včetně případu, kdy byla žaloba odmítnuta pro opožděnost. Stěžovatel proto nebyl s kasační stížností úspěšný, neboť mu krajský soud poskytl dostatek prostoru pro zpochybnění závěrů o opožděnosti žaloby. Z uvedených rozhodnutí je třeba dovodit závěr, že žalobce nemusí dopředu nabízet veškeré myslitelné argumenty pro včasnost jeho žaloby, ale musí reagovat na pochybnosti, které v řízení před krajským soudem vyjdou najevo.

[30] Na tato rozhodnutí Nejvyšší správní soud navázal v (výše zmiňovaném) rozsudku ze dne 12. 8. 2010, č. j. 7 Afs 63/2010 – 65, v němž mimo jiné konstatoval, že „*základním právem účastníků řízení je vyjádřit se před rozhodnutím ve věci k zásadním skutkovým okolnostem, na nichž rozhodnutí soudu závisí. Stejně tak je právem účastníků řízení předkládat (navrhovat) soudu důkazní prostředky svědčící jejich skutkovým i právním tvrzením obsaženým v žalobě. (...) Bylo proto naopak povinností krajského soudu, pokud došel k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno (oznámeno) ve skutečnosti v jiný den, než tato výslovně deklarovala v žalobě, aby jí spolu s řádným poučením (§ 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 43 o. s. ř.) umožnil se k této okolnosti vyjádřit a předložit k tomuto svému skutkovému tvrzení relevantní důkazy. Teprve pokud by stěžovatelka na výzvu soudu řádně a nereflektovala, a své tvrzení o včasnosti žaloby nepodepřela důkazními návrhy, bylo by na místě její žalobu odmítnout. Tak tomu ale v této věci nebylo. Uvedené pochybení krajského soudu je proto nejen zatíženo vadou v řízení před krajským soudem, ale také ve svém důsledku, jak je přiléhavě poukazováno v kasační stížnosti, porušuje právo stěžovatelky na přístup k soudu ve smyslu ustanovení čl. 36 Listiny.*" Obdobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil též v

rozsudcích ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 Afs 31/2010 – 105, ze dne 27. 10. 2011, č. j. 6 Ads 123/2011 – 41, ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 43/2013 – 22, ze dne 6. 11. 2013, č. j. 1 As 71/2013 – 36, ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 316/2014 – 36, ze dne 14. 1. 2016, č. j. 9 As 244/2015 – 47. Ze shora uvedeného je proto nutno dovodit, že je vadou řízení s možným vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé, pokud soud bez dalšího sám zaujme stanovisko o opožděnosti podaného žalobního návrhu a žalobu odmítne, a to v případě, kdy počátek běhu lhůty pro podání žaloby určí odchylně od data tvrzeného v žalobě.

[31] V nyní projednávané věci městský soud shora uvedené závěry nerespektoval. Je třeba poukázat na to, že otázka včasnosti podání žaloby nebyla od samého začátku řízení jasná. Stěžovatelé uváděli jako datum doručení žalobou napadeného rozhodnutí den 26. 9. 2016, toto datum přitom zjevně považovali za datum doručení předmětného rozhodnutí, neboť se o žádném jiném datu ani případné fikci oznámení rozhodnutí nezmiňovali. Městský soud dospěl k závěru, že datem určujícím počátek běhu lhůty pro podání žaloby byl již den 4. 7. 2016. Neumožnil však stěžovatelům (a přiměřeně i žalovanému), aby ke svým tvrzením obsaženým v žalobě týkajícím se okamžiku doručení žalobou napadeného rozhodnutí - tj. základní náležitosti žaloby podle § 71 odst. 1 písm. a) s. ř. s. - předložili důkazy nebo alespoň navrhli provedení takových důkazních prostředků, které by jejich tvrzení o včasnosti podané žaloby svědčily, resp. vyvrátily pochybnosti městského soudu o této otázce. Ostatně v důsledku toho je veškerá argumentace týkající se včasnosti vznášena až v řízení o kasační stížnosti, aniž by bylo možné posoudit, jak by se k této argumentaci postavil městský soud.

[32] Městský soud tak své řízení zatížil vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Soud proto musí dát stěžovatelům možnost se k okolnostem doručování napadeného rozhodnutí vyjádřit, na základě toho zvážit provedení dokazování, a teprve poté si znovu posoudit otázku včasnosti podané žaloby. Nejvyšší správní soud se za této situace nemohl vyjadřovat k argumentaci obou účastníků týkající se počátku běhu lhůty pro podání žaloby (dle § 72 odst. 1 s. ř. s.), neboť by se tím dostal do situace, kdy by nepřezkoumával závěry městského soudu, ale zcela nově věc posuzoval, což je zásadně v rozporu s principem řízení o kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude podle § 110 odst. 4 s. ř. s. soud vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Městský soud v novém rozhodnutí rovněž rozhodne o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. března 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu